

BEZE STOPY

EVA BRYKNER

MALÉ MĚSTO,
JEDNA ZLOMENÁ ŽENA,
SPOUSTA NEJASNÝCH ÚMRTÍ
A VY NEVÍTE, KOMU MŮŽETE VĚŘIT.

BEZE STOPY

EVA BRYKNER

Věnováno Jirkovi, který byl vždy na mé straně a v mém snu mě podporoval.

A také všem, kteří se kdy ztratili v Černém lese.

PROLOG

Jako každý jiný den začalo pro Noru i toto ráno stejně. Ranní nevolností, hrnkem kávy bez kofeinu a pořádnou dávkou energie v podobě vydatné snídaně. Něco ale bylo ten den jinak. Zvonek u dveří a nečekaný policista.

„Přejete si?“ ptala se zmateně Nora neskrývající své překvapení, když otevřela vchodové dveře, za nimiž stál uniformovaný muž. Nepřehlédla vzpřímený postoj a pevné paže. Vypadal něco po třiceti a krátké hnědé vlasy měl precizně zastřižené, jako by i to patřilo k uniformě. Nora čekala a instinktivně si překřížila ruce.

„Paní Jonesová?“ Nora jen přikývla.

„Jsem strážník Simons. Smím dál? Jde o vašeho manžela.“ Nora se teď ale ani nehnula a upřeně sledovala policistu.

„Je Tom Jones váš manžel?“ ptal se dál, když žena nijak nereagovala.

„Ano, stalo se něco? Co je s ním?“ Noře přeskočil hlas.

„Dovolte mi jít dál,“ dotkl se lehce jejího ramene a jemně ji nasměroval do domu.

Nora se nechala navést do velkého pokoje. V hlavě jí vířilo několik myšlenek, ona ale nebyla schopná ani jednu z nich uchopit.

„Mám pro vás špatnou zprávu, paní Jonesová,“ řekl strážník, když se oba posadili na pohovku ve středu místnosti. „Váš manžel spadl do

rokle v Černém lese. Bohužel pád nepřežil. Po přívalových deštích byla půda podmáčená a při běhu se pod ním nejspíš utrhl sráz. Upřímnou soustrast,“ skončil své vysvětlení policista a jeho ztrápený výraz naznačoval, že mu to je skutečně líto.

Poslední slova už zněla Noře jako z dálky. Pak už neslyšela nic. Naprosté ticho. Dlouhé táhlé ticho, které pomalu přecházelo v hlasitý nepříjemný a uši drásající zvuk. Až po chvíli jí došlo, že ten zvuk vychází z jejích úst. Padla na kolena, chytila strážníka kolem kotníků a třásla se. Slzy se jí řinuly z očí, po obličeji jí vyskákaly ošklivé rudé fleky a pod nosem jí stékala nudle. Ten okamžik se zdál nekonečný. Poté jí hlas vypověděl službu. Jen brečela a svíjela se strážníkovi u nohou, objímajíc si břicho, ve kterém teprve rostl nový život.

Neděle 2. října

NORA

Toho rána vstala Nora jako obvykle už za úsvitu. Podzimní vzduch byl chladný a na těle se jí z něho dělala husí kůže. Bosá sešla do přízemí po kamenných schodech a vnímala, jak ji chodidla zebou. Ať bylo léto nebo zima, vstávala s prvními slunečními paprsky. Ty ji hladily po tváři a příjemně hřály v tom chladném a nevlídném ránu. Podívala se do zrcadla a zhodnotila svůj stav jako přijatelný po probdělé noci. Kruhy pod očima nebyly nic nového a žíly prosvítající pod kůží také ne. Její tvář dávala znát, že její tělo prahne po odpočinku. Malá Ema ji téměř celou noc nenechala vyspat. I když ji nekojila, malá se budila v noci s pláčem a dožadovala se její přítomnosti. Dřív měla její postýlku přiřazenou k boku své postele. Přišlo jí to tak přirozenější. Kromě toho i pohodlnější. Ale už byla u konce svých sil s nočním vstáváním a konejšením a znovu uspáváním. Opravdu neblaze se to na ní podepisovalo a vzhledem k okolnostem a k situaci, že nemá pomoc manžela, se rozhodla před pár dny, že přesune Emu do vlastního pokoje hned naproti přes chodbu. Věděla, že to nemusí zaručit dceřin lepší spánek, ale neměla co ztratit. Zpětně se jí zdá, že malé zlepšení přece jen nastalo, ale možná si to jen namlouvala.

Nora byla unavená víc než kdy jindy, protože poslední dny Ema zažívala velké záchvaty pláče, které si Nora nedovedla nijak vysvětlit.

Cítila na sobě vyčerpání, ale věděla, že nic jiného než vzchopit se jí nezbyvá. Musela se postarat také o Maxe, který byl už dost samostatný, ale nyní potřeboval její péči víc než kdy dřív. I když se

choval vyzrále a dával všem okolo najevo, že ji nepotřebuje a že se o sebe postará sám, věděla, že pořád je to čtrnáctiletý vystrašený kluk, který přišel o tátu. Často byl pro ni pohled na něj bolestný. Tmavé nepoddajné vlasy a ostré rysy v obličejí a v očích nespoutanost, kterou doufala, že mu nikdo nikdy nevezme.

Dala vařit vodu na kávu, bez níž si neuměla představit den, a pustila rádio. Z reproduktoru zněla její oblíbená „Girls, just wana have fun“ a to jí vtilo do žil trochu elánu. S hrnkem černé kávy stála před oknem a pohupovala boky do rytmu hitu osmdesátek. Píseň jejího dětství.

Dívala se na ulici, jak se město probouzí k životu. Její kamarádka Vicky vycházela z domu pro ranní noviny a ten nový souseď odnaproti stál u okna stejně jako ona a pozoroval ji. Usmála se a kývnutím hlavy ho pozdravila. Opětování se sice nedočkala, ale přišlo jí milé, že i on má stejný zvyk jako ona. Stála u toho okna každé ráno den co den a pozorovala dění kolem. Cítila se tak více součástí místní komunity. Lidé bydlící v této čtvrti drží hodně při sobě a zároveň se téměř neznají. Míjejí se denně na ulici a jedině, co si řeknou, je pozdrav. Přesto však celou tuto čtvrt' brání společně jako území. Dobře si pamatuje, jak se k Michaelsům v noci vloupal zloděj. Celá ulice se semkla a šli po něm jako po kořisti, až ho nakonec

dopadli. Taková místní sousedská hlídka. Nikomu nic neunikne. Někdy je to výhoda, ale někdy to až nahání strach.

Když dopila, postavila hrnek do dřezu a šla jako každé ráno do chodby, aby pohladila rodinnou fotografii. Dnešek byl o to těžší, že to byl přesně rok od dne, kdy se její život převrátil naruby. Nikdy se neubránila slzám v očích, protože to pro ni stále byla otevřená rána.

V den, kdy ztratila manžela, jako by ztratila kus sebe. Každý den pro ni byl novou bitvou, kterou musela svést a také vyhrát. Utřela slzy do rukávu, štípla se do tváře a šla do koupelny pustit vodu do vany, o které doufala, že by jí mohla pomoci se trochu vzpamatovat. Když vtom jí došlo, že je něco špatně.

Všudypřítomné ticho jí připadalo nezvyklé. Byla to sice rajská hudba pro její uši po náročné noci plné křiku a neutichajícího pláče, bylo však častější, že se Ema budí jen chvíli poté, co pootevřenými dveřmi pokojíku zaslechne ruch z kuchyně. Většinou si nestihla ani dopít ranní kávu.

Vyběhla jeleními skoky po schodech. Pootevřela dveře, které pokaždé při otevření vrzaly jako rozladěné housle. Zvuk, na který si zvykla a vlastně ho už nevnímala. Ucítila vůni, která byla tak typická pro Emin dětský pokoj. Zařizovala ho už sama, nedlouho po smrti manžela. A vzpomíná si velice živě, jak to pro ni bylo náročné. Dala do pokoje jen to nejnnutnější, ale snažila se ho zútulnit ručně kreslenými ilustracemi na dvou protilehlých stěnách pokoje. Nyní je Emě půl roku a v jejím pokoji se stále nic nezměnilo. Nic nepřibylo. Nora už ode dveří viděla, že místo, kde měla ležet Ema, bylo prázdné. Peřinka ležela na podlaze. Ale Ema nikde. Zmateně se rozhlíží po

pokoji a nechápe, kde může být. Silou vůle potlačuje rostoucí paniku. Snaží se vzpomenout, jestli Ema nespala v ložnici s ní. Je možné, že by spánkový deficit měl za následek takové výpadky?

„Emo?“ volá zatím ještě tiše Nora.

Doběhne do ložnice, ale i ta je prázdná. Kde, sakra, může být? Na hrudníku se jí dělá těžko a nemůže popadnout dech. Snaží se dýchat zhluboka, ale plíce jako by měly mnohem menší kapacitu. V hlavě jí najednou běží tisíce představ zároveň. Ne, tohle se určitě neděje, to přece nemůže být pravda. *Prosím, že se mi to jen zdá.*

Chytá se komody po svém boku a snaží se ze všech sil udržet na nohou. Z rukou se jí ztrácí cit a má dojem, že je nemůže ovládat. Snaží se zahýbat prsty na rukou, ale neposlouchají ji. Panikaří. Co se to děje? Tělo těžkne a oči se obrací v sloup. Omdlévá s poslední myšlenkou na Emu.

Když pomalu přichází k sobě, netuší, jak dlouho byla mimo. Chytá se čalouněného křesla a opatrně si stoupá na třesoucí se nohy, které mají stále co dělat, aby ji unesly. Rozhlíží se kolem sebe, a když se vzpomene, vrhne se k nočnímu stolku, na kterém leží její telefon. Vytočí tísňovou linku a bez jakéhokoliv představení křičí do telefonu.

„Ztratila se. Ema je pryč. Prosím, pomozte mi, nemůžu najít svou holčičku...“ při posledních slovech jí vyschne v krku.

„Kdo volá?“ ozve se na druhém konci.

„Omlouvám se, jsem Nora Jonesová. Bydlím na Stansted street 8. Moje dcera zmizela. Nikde není. Je jí teprve šest měsíců.“

„Uklidněte se, prosím. Zkuste se zhluboka nadechnout a vydechnout. Nebojte se. Hned tam někoho posíláme, madam,“ odpověděl jí ženský hlas na druhé straně linky.

Svezla se na zem, telefon stále ještě držela v ruce. Nemohla se chvíli vzpamatovat. Seděla a snažila se vybavit si to poslední, co večer dělala. Měla za to, že usnula na gauči, ale probudila se ve své ložnici. Pamatuje si, jak Ema v noci plakala a ona jí šla ohřát lahev s mlékem. Nemohla si ale vzpomenout, že by ji z postýlky nesla někam jinam. Třásla se a nehty se jí zarývaly do paží, jak se křečovitě objímala.

Z transu ji vytrhl až zvuk zvonku u domovních dveří. Pomalu a nejistě sešla po schodech dolů, protože cítila, že nohy ji dostatečně silně nenesou. Chytila za kliku a pomalu otevřela dveře, jako by se bála, co za nimi spatří. Muž, který se ve dveřích objevil, jí byl nepříjemně povědomý. Došlo jí to však během okamžiku. Je to posel špatných zpráv. Na jeho tvář nikdy nezapomene. Zdálo se to jako ironie osudu, že policista, který se dostavil sepsat hlášení, byl tentýž muž, který jí přišel oznámit smrt manžela. Simons se jmenoval. Tentokrát se představil jako detektiv.

Neděle 2. října

SIMONS

Detektiv Simons vstával toho dne velmi brzy, protože v noci mu noční můry nedaly spát. Převrátil se ve svém důlku na pravé straně postele snad stokrát, ale přesto ne a ne zabrat. Smířil se s tím, že snažit se o nemožné prostě nemá cenu. Rozhodl se jít si zaběhat. Vytáhl staré tepláky z koše na prádlo a rozhodl se, že jedno unošení ještě snesou. Oblékl si teplákovou mikinu značky Nike a sešel dolů do přízemí. Obul si své oblíbené tenisky, dal klíče do kapsy na zip a vyběhl vstříc rannímu chladu.

Venku bylo ještě šero a nikde ani živáčka. Miloval ty chvíle při běhu, kdy nepřemýšlí naprosto nad ničím a jeho mysl je prázdná. Užíval si každý krok a poslouchal jen rytmus svého srdce sladěný se zvukem bot dopadajících na beton. Čtvrť, ve které žil, měl rád, ale už pár let přemýšlel, že by se odsud odstěhoval. Pronásledovaly ho tu noční můry a děsivé vzpomínky. Přesto se k tomu nemohl odhodlat.

Běžel ulicí dál a užíval si pocit větru na svých tvářích. Po tváři mu stekla slza. Nebyl si jistý, zda je to větrem nebo ne. Odhodlání a možná taky souvislost s tím, že se v noci nevyspal, ho popohnaly a on se rozhodl si svou běžnou trasu trochu prodloužit. Běžel kolem kostela až k fotbalovému hřišti. Když se příliš blížil k lesu, raději se rychle otočil a dal se zkratkou zpět. Proběhl kolem obchodu, kde už prodavač otvíral mříž před výlohou, a zvednutím ruky se vzájemně

pozdravili. Odbočil a ocitl se opět ve své ulici. Cítil se mnohem lépe a propocená mikina o tom vypovídala své. Doma si nalil sklenici plnou vody a celou ji naráz vypil. Svlékl si zpocené šaty a vešel do sprchy. Dal si pořádně ledovou sprchu, která, jak doufal, ho definitivně probere, a chystal se vyrazit do práce.

Když nasedl do auta a chtěl se vydat na stanici, dostal hlášení o pohřešování malého dítěte. Nastartoval a rozjel se rovnou k uvedené adrese. Věděl, že ačkoliv se většina případů pohřešování nezletilých vyřeší tím, že se vrátí sami domů, u tak malého dítěte lze mluvit o únosu. Často to bývá někdo z rodiny, z nejbližších příbuzných. Většinou dokonce jeden z rodičů. Ale také věděl, že nejdůležitějších je prvních čtyřicet osm hodin. U tak malého nemluvněte ani nemusí dodržet protokol o vyčkávání čtyřadvaceti hodin po nahlášení zmizení.

Jel nejkratší cestou do Bedfordu kolem Černého lesa a doufal, že tento případ dopadne lépe než jiné, na které si pamatuje. Bohužel Bedford, ačkoliv je to malé městečko, má více nevyjasněných případů v historii, než by bylo přijatelné. Je to městečko obklíčené ze dvou stran lesem. Tak malé, že by se tu každý s každým mohl znát. Přesto tak anonymní. Když vjel do ulice, úplně cítil zvědavost všech lidí okolo.

Někteří stáli za okny a tajně pozorovali přijíždějící policejní vozidlo zpoza záclon. Šperka studu v některých zřejmě zbyla. Jiní se svou všetečností netajili a postávali přímo před domy a šuškali si. Všiml si, že pár z nich mělo na sobě ještě župan. Tuhle lidskou

vlastnost nikdy nepochopil. Možná se ale díky jejich zvědavosti alespoň něco dozví.

Zatímco vystupoval z auta, rozhlížel se po domech kolem. Až nepřírozeně vypadaly všechny domy podobně. Lišily se snad jen předzahrádkou, záclonami v oknech a květinami na parapetech. Až na jeden neměl žádný dům v ulici plot. Buď si tu lidé hodně věří, nebo si na to hrají. Dost mu to připomnělo seriál „Zoufalé manželky“, na který svého času koukala jeho žena. Nikdy tuto její zálibu nepochopil. Sám nemohl ocenit nic víc než sednout si po náročném dni k playstationu a zahrát si pár fotbalových zápasů.

Dům paní Jonesové byl na první pohled stejný, na druhý však bylo patrné cosi, co neuměl pojmenovat. Něco mu ale připadalo na domě zvláštní. Zazvonil. Domem se rozezněla melodie, která mu byla nepříjemně povědomá. Když mu přišla otevřít drobná tmavovlasá žena s alabastrovou pletí, došlo mu, co mu předtím paměť jen naznačovala.

„Paní Jonesová?“ zeptal se, i když tato otázka už byla zbytečná. Vypadala skoro jako tehdy. Modré oči barvy hluboké tůně byly rudé od pláče, ruce se jí třásly a usedavě plakala. Pokynula mu, aby ji následoval dovnitř. Posadila se na pohovku v obývacím pokoji a on si vybral místo v křesle naproti ní. Dům byl jednoduše a útulně zařízený. Podél oken splývaly záclony v barvě karamelu, podlahu zdobil béžový koberec s vysokým chlupem a tu a tam se povalovalo pár hraček. Zatímco si paní Jonesová utírala kapesníkem slzy, rozhlédl se kolem o trochu víc. Nespátril však nic, co by upoutalo jeho policejní čuch.

„Prosím, pomozte mi, musíte mi Emu najít,“ vytrhla ho ze zamyšlení a utřela si znovu slzy stékající jí po tváři. „Večer jsem ji dala spát do postýlky jako každý den a ráno ve své postýlce nebyla.“

Znovu se rozplakala. Měl skoro nutkání jí slzy otřít. Až tak krásná byla.

„Určitě uděláme vše, co bude v našich silách,“ odkašlal si a napřimil se. „Kde jste byla vy, paní Jonesová?“

„Doma, celou noc. Syn je u kamaráda. Zatím ještě nic neví. Nechci ho znepokojovat. Byla jsem tu sama. Jen já a Ema. Proč se ptáte?“ Zvedla obočí a upřeně se dívala na policistu, který byl dost zaskočený jejím půvabem a zároveň měl nutkání ji konejšit. Což nebylo v popisu jeho práce.

„Rád bych se tu teď trochu porozhlédl, když dovolíte,“ ignoroval její otázku.

Kývla a vedla ho po schodech nahoru do dětského pokoje. Byla to prostorná místnost s okny po dvou stranách. Skromně zařízená. Pod okny bylo křeslo, přebalovací pult a na druhém konci místnosti postýlka s baldachýnem. Dvě skříňky a uprostřed oválný koberec se vzory tučňáků. Okna byla zavřená, žádné známky násilného vniknutí. Nic nevypadalo podezřele. Nikde nic, co by tam nepatřilo. To samé na ostatních oknech v patře i v přízemí. Hlavní dveře byly také netknuté. Vše naznačovalo tomu, že rodinu pachatel znal.

„Budu si potřebovat promluvit s dalšími členy rodiny, popřípadě přáteli a blízkými vám i celé rodině.“

„Nemyslíte si snad, že Emu vzal někdo, koho znám?“

„Nemyslím si nic, ale je potřeba je vyloučit, madam,“ soucitně se na ni usmál.

Ona úsměv neopětovala. Viděl na ní, jak těžce se jí dýchá a jak se klepe. Ruce měla v křeči, jako kdyby držela dítě v náručí. Teprve teď mu došlo, jaké to pro ni asi musí být.

„Nemám vám zavolat doktora?“ Chytil ji za štíhlou paži a pomohl jí se posadit. Šel ke kuchyňské lince, vzal sklenici, která ležela ve dřezu, a natočil do ní vodu z kohoutku. Donesl ji paní Jonesové. Ta jen zavrtěla hlavou.

„Jen mi pomozte najít mou Emu.“

Sedl si do křesla naproti ní a chvíli jen tak seděl a zapisoval si věci, které by se mu později mohly hodit. Čeká ho spousta papírů, které musí vyplnit.

„Pokud by vám někdo zavolal, ihned nás kontaktujte, paní Jonesová. A prosím, sepište mi kontakty na vaše blízké. Budu si s nimi potřebovat promluvit. Třeba mi pomohou na něco přijít.“ Vstal a zavolal kolegovi, aby sem poslal tým a porozhlédli se okolo domu a vyptali se sousedů, zda něco podezřelého neviděli.

Neděle 2. října

MAX

Když jsem se vracel od Jacka, bylo už něco po desátý a venku už bylo světlo, slunce těsně nad horizontem. Vzduch páchnul vlhkem, bylo znát, že je podzim. Mohl jsem jít po okresní cestě, ale skrz Černý les budu doma dřív. Nechodil jsem tudy rád, protože všude kolem je cítit strach a zoufalství. Les byl plný tajemství a já teda neměl v plánu o nějaký zakopnout. Stromy tu rostly do vejšky, jako by i ony chtěly z toho strašidelnýho místa rychle pryč. A větve se skláněly k zemi pod tíhou tajemství tohoto místa. Místní mu říkali Černý les, protože byl tak hustej, že v něm měl člověk pocit i přes den, že je noc. Několik lidí, včetně Toma, v něm zemřelo. Je to prokletý místo. Je to už ale rok, a přeci nejsem žádněj posera. Kdyby mě teď viděl Jack, tak by se mi určitě smál. Vzal jsem to kolem rokle na důkaz, že srab ani posera fakt nejsem. Podívat se dolů jsem se ale nedokázal. A vůbec, stačí snad, že tudy jdu, ne? Začal jsem si pískat jednu z těch písniček, kterou člověk nezná ani názvem, ale hrajou ji teď nonstop v rádiu. Foukal slabej vítr a listy, který poponášel, mě lechtaly u kotníků. Byla tu zima. Slunce skrz hustý stromy neproniklo a já se modlil, abych už vážně byl vodsud pryč. Přišlo mi, že cesta skrz les mi trvá snad víc než hodinu, i když by to mělo být sotva patnáct minut. Pořád nebylo vidět světlo na konci lesa. Tak moc byl ten zatracenej les hustej.

Nevím, jestli se mi to zdálo, ale slyšel jsem za sebou praskání větviček a šustění listů. Otáčel jsem se, ale nikoho jsem za sebou neviděl. Zvuky ale neustávaly. Neviděl jsem ani žádný zvíře, který by za tím šramocením mohlo bejt. Snažil jsem se zrychlit krok, ale ty zvuky jsem slyšel pořád blíž. Otočil jsem se ještě pro jistotu a v tu chvíli jsem zakopl o podělanej kořen a spadl do bažiny. Ksakra. Je to tu samá bažina. Věděl jsem, co musím. Zapřít se o kořen a pomalu vytahovat nohy ven. Byl to celkem boj a odnesla to jedna bota, kterou jsem ven už nedostal. Moje oblíbený kecky.

Celej mokrej a špinavej jsem šel dál, ale dával si setsakramentskej pozor, abych zase do nějaký nezahučel. Od lesa už to bylo jen kousek do naší ulice. Šel jsem kolem brodu a kolem zdejší hospůdky. Jediný místo, kde se scházej místní, když si chtějí vyměnit pár drbů nebo si potřebujou smočit nos. Střecha, co už zažila lepší časy, červený dveře, květináče za oknem a zdi z cihel. Celá budova přímo vybízí k návštěvě. Od hospody už to bylo k našemu domu jen dvě ulice. Nebylo ale zvykem, že by všichni postávali venku. Už jsem se fakt těšil domů. Do vany.

Před domem jsem viděl policejní auto. Zrychlil jsem krok. Těsně před barákem už jsem skoro běžel. Vpadl jsem do domu a viděl v pokoji sedět mámu s nějakým policajtem. Ten, když si mě všimnul, vstal a mířil ke mně chodbou.

„Co se děje?“ ptal jsem se ho.

Kouká na mě, chvíli mlčel a nic neříkal. Potom si odkašlal.

„Ztratila se tvoje malá sestra. Jsem tu proto, abych vám ji pomohl najít.“

Pořád si mě prohlížel. Cože? Ema se ztratila? „Jak se, sakra, mohla ztratit? Vždyť ani nechodí.“

„Byl bys tak hodný a dal mi informace, u kterého kamaráda jsi byl dnes v noci?“

„Co, cože?“ nechápal jsem. Proč se na to ptá, místo toho, aby hledal, kde je Ema? „U Jacka Nilse, je to můj spolužák ze třídy. Bydlí na konci Bedfordu vedle kostela. Jeho táta je kněz.“ Koukám na něj stále nechápavě.

„Děkuju, chlapče. Teď bys měl jít pomoci mamce. Bude potřebovat tvou společnost,“ řekl mi a tak jakoby soucitně přikývnul.

Co si jako myslí? Mluví se mnou, jako by byl můj táta. Já přece sám moc dobře vím, co mám dělat. Po chvíli, co mi dojde, že stále ještě stojím v chodbě, jdu rychle k mamce.

„Mami, mami, co se stalo?“

Mamka seděla na gauči se sklenicí v dlaních, vypadala dost mimo. Ani neslyšela, že jsem dorazil domů.

„Mami.“

Podívala se na mě a bylo znát, že plakala.

„Zlato, Ema se ztratila, není tu. Nebyla ráno ve své postýlce.“ Nechápal jsem. „Jak to, že tu není? Kam by se poděla?“

„Unesli ji.“ Začala plakat a sklenice jí spadla na zem. Roztrhla se na tisíc malých kousků. Sednul jsem si vedle ní a objal ji. Chytila mě a pevně mě tiskla.

„Kdo by nám ji chtěl vzít?“ Žádná odpověď.

„Už se někdo ozval? Co od nás chtějí? Je Ema v pořádku?“ Kroutila jen hlavou, zatímco se jí slzy kutálely po tváři.

„Nevím. Nikdo nevolal, nikdo zatím nevolal,“ odpověděla a schovala si hlavu do dlaní.

